

TEXTE N°1

L'impression que me fit Athènes est de beaucoup la plus forte que j'aie jamais ressentie. Il y a un lieu où la perfection existe, il n'y en a pas deux : c'est celui-là. Je n'avais jamais imaginé de pareil.

C'était l'idéal cristallisé en marbre pentélique qui se montrait à moi jusque-là, j'avais cru que la perfection c'est pas de ce monde ; une seule révélation me paraissait se rapprocher de l'absolu. Or voici qu'à côté du miracle juif venait se placer pour moi le miracle grec, une chose qui n'a existé qu'une seule fois, qui ne s'était jamais vue, qui ne se reverra plus, mais dont l'effet durera éternellement, je veux dire un type de beauté éternelle sans nulle tache locale ou nationale.

Je savais bien, avant mon voyage que la Grèce avait créé la science, l'art, la philosophie, la civilisation. Quand je vis l'Acropole, j'eus la révélation du divin, comme je l'avais eu la première fois que je sentis vivre l'Évangile, apercevant la vallée du Jourdain. Le monde entier alors me parut barbare. L'Orient me choqua par sa pompe, son ostentation, ses impostures. Les Romains ne furent que de grossiers soldats ; la majesté du plus beau Romain, d'un Auguste, d'un Trajan, ne me sembla que pose auprès de l'aisance, de la noblesse simple de ces citoyens fiers et tranquilles. Celtes, Germains, Slaves m'apparurent comme des espèces de Scythes consciencieux, mais péniblement civilisés.

Je trouvai notre moyen âge sans élégance ; nos chevaliers me semblèrent des lourdauds, dont Thémistocle et Alcibiade eussent souri.

(Voir corrigé page 76)

Ernest Renan "Prière sur l'Acropole"

ΚΕΙΜΕΝΟ N°1

(voir texte français page10)

Η εντύπωση που μου έκανε η Αθήνα είναι αναμφίβολα η πιο έντονη που έχω αισθανθεί ποτέ. Υπάρχει ένας τόπος που η τελειότητα υφίσταται (είναι έκδηλη), δεν υπάρχει δεύτερος, είναι αυτός εδώ. Ποτέ δεν είχα φανταστεί (φαντάστηκα) κάτι παρόμοιο.

Ήταν το ιδεώδες αποκρυσταλλωμένο (αποτυπωμένο) σε πεντελικό μάρμαρο που ορθωνόταν μπροστά μου. Μέχρι τότε, είχα πιστέψει (πίστευα) ότι η τελειότητα δεν υπήρχε σ' αυτόν τον κόσμο : μόνο (μονάχα) μια αποκάλυψη μου φαινόταν να προσεγγίζει (πλησιάζει) το απόλυτο. Να όμως που δίπλα στο εβραϊκό θαύμα προστέθηκε (κατ' εμέ) το Ελληνικό θαύμα, ένα γεγονός (κάτι) που έγινε μόνο μια φορά και που κανείς δεν είχε δει ποτέ άλλοτε και που δεν θα ξαναδεί (και) του οποίου ο απόηχος (η ακτινοβολία) θα διαρκέσει αιώνια, εννοώ ένα είδος αιώνιου κάλλους χωρίς κανένα ψεγάδι τοπικό ή εθνικό.

Βέβαια, γνώριζα πριν το ταξίδι μου ότι στην Ελλάδα είχε γεννηθεί η επιστήμη, η τέχνη, η φιλοσοφία, ο πολιτισμός. Όταν είδα (αντίκρισα) την Ακρόπολη, ένιωσα τη θεϊκή αποκάλυψη, όπως την είχα νιώσει την πρώτη φορά που βίωσα το Ευαγγέλιο αντικρύζοντας την κοιλάδα του Ιορδάνη. Όλος ο κόσμος μου φάνηκε τότε απολίτιστος (άξεστος). Η Ανατολή με ενόχλησε με τη μεγαλειότητά της, την επίδειξή της, την ψευτιά της (τις πλάνες της). Οι Ρωμαίοι δεν ήταν παρά άξεστοι στρατιώτες : η μεγαλειότητα του ωραιότερου Ρωμαίου, ενός Αυγούστου, ενός Τραϊανού δεν μου φάνηκε να έχει κάποια βαρύτητα μπρος στην άνεση (ευχέρεια), στη λιτή αρχοντιά (σεμνότητα) αυτών των περήφανων πολιτών. Κέλτες, Γερμανοί, Σλάβοι μου φάνηκαν (σαν) ένα είδος ευσυνειδητών Σκυθών αλλά (όμως) ελάχιστα πολιτισμένων.

Βρήκα το Μεσαίωνα μας άκομπο (άχαρο) : Οι ιππότες μας μου φάνηκαν χοντράνθρωποι, που (τους οποίους) ο Θεμιστοκλής και ο Αλκιβιάδης θα κορόιδευαν (περιγελοῦσαν).

Ernest Renan "Prière sur l'Acropole"

TEXTE N°1

(voir texte français page10)

Ressentir = συμπάσχω, δοκιμάζω, αισθάνομαι, νιώθω

Il n'y en a pas = δεν υπάρχει δεύτερος

Cristalliser = αποτυπώνω, αποκρυσταλλώνω

Être de ce monde = ανήκω στον κόσμο αυτό, υπάρχω στον κόσμο αυτό

Venait se placer = προστίθεται

Sans nulle tache locale ou nationale = χωρίς κανένα ψεγάδι τοπικό ή εθνικό

Sentir vivre = διαισθάνομαι, ζω, βιώνω

Ne me sembla que pose auprès de l'aisance = δεν μου φάνηκε να έχει κάποια βαρύτητα

Noblesse simple = η σεμνότητα,

Consciencieux,euse = τυπικός-ή, ευσυνειδητός-η

Lourdards = οι χοντράνθρωποι
Pompe = η μεγαλειότητα
Ostentation = η επίδειξη
Imposture = η πλάνη, η μηχανορραφία

TEXTE N°2

Quand Georges Duroy se trouva dans la rue, il hésita sur ce qu'il ferait. Il avait envie de courir, de rêver, d'aller devant lui en songeant à l'avenir et respirant l'air doux de la nuit : mais la pensée de la série d'articles demandés par le père Walter le poursuivait, et il se décida à rentrer tout de suite pour se mettre au travail.

...Sa maison, haute de six étages, était peuplée par vingt petits ménages ouvriers et bourgeois, et il éprouva, en montant l'escalier... une écœurante sensation de dégoût et une hâte de sortir de là, de loger comme les hommes riches en des demeures propres, avec des tapis. Une odeur lourde de nourriture, de fosse d'aisances, une odeur stagnante de crasse qu'aucun courant d'air n'eût pu chasser de ce logis, l'emplissait de haut en bas.

La chambre du jeune homme, au cinquième étage, donnait comme sur un abîme profond, sur l'immense tranchée du chemin de fer de l'Ouest, juste au-dessus de la sortie du tunnel, près de la gare. Duroy ouvrit sa fenêtre et s'accouda sur l'appui de fer rouillé.

(Voir corrigé page 76)

Guy de Maupassant, "Bel-Ami" 1885

KEIMENO N°2

(voir texte français p.10)

'Όταν ο Georges Duroy, ξαναβρέθηκε στον δρόμο δίστασε γι' αυτό που θα 'κανε. 'Ηθελε να τρέξει, να ονειρευτεί, να ξεπεράσει τον εαυτό του κάνοντας όνειρα (αναλογιζόμενος) για το μέλλον και αναπνέοντας το δροσερό (γλυκό) νυχτερινό αεράκι : όμως η σκέψη μιας σειράς άρθρων που (του) είχε ζητήσει ο πατέρας (πατήρ) Walter τον καταδίωκε και (έτσι) αποφάσισε να επιστρέψει (στο σπίτι) αμέσως για να στρωθεί (ριχτεί) στην δουλειά.

Το σπίτι του, ύψους έξι ορόφων, κατοικείται από είκοσι μικρά νοικοκυριά (οικογένειες) εργατών και αστών, και ανεβαίνοντας τη σκάλα ένωσε μια απάισια αίσθηση αηδίας (αναγούλας) και την ανάγκη να φύγει από 'κει και να ζήσει (μείνει) σαν τους πλούσιους σε καθαρά (ωραία) σπίτια με χαλιά. 'Όλο το κτίριο μύριζε από βαριές μυρωδιές φαγητών, αποχωρητηρίου (τουαλέτας) και λίγδας αφού κανένα ρεύμα αέρος δεν είχε καταφέρει να (τις) διώξει.

Το (υπνο)δωμάτιο του νεαρού, (ήταν) στον πέμπτο όροφο, (και) έβλεπε (είχε θέα), σαν σε άβυσσο, σε μια σιδηροτροχιά απέραντη προς την Δύση, ακριβώς πάνω από την έξοδο της σήραγγας, κοντά στο σταθμό. Ο Duroy άνοιξε το παράθυρο και ακούμπησε τους αγκώνες του στο σκουριασμένο (σιδερένιο) στήριγμα.

Guy de Maupassant, "Bel-Ami" 1885

TEXTE N°2

(voir texte français page10)

Se retrouver dans la rue = ξαναβρίσκομαι στον δρόμο

Aller devant lui = υπερβάλλω, υπερτερώ, ξεπερνά τον εαυτό μου

Décida à rentrer pour se mettre au travail = αποφάσισε να επιστρέψει για να στρωθεί (ριχτεί) στη δουλειά

Être peuplé(e) = γεμάτος, κατοικείται

La fosse d'aisances = ο απόπατος, το αποχωρητήριο

Courant d'air = το αεράκι, το ρεύμα αέρος

Abîme profond = το απέραντο ή βαθύ χάος, η άβυσσος